

вигъ е въ борба навънъ — за едно по-високо културно-етическо съзнание у своитѣ съвременници — у Димчо Дебелянова обратно: самъ поетътъ трѣбва да се прероди и възвиси въ него — въ силата на рицаръ и смирението на жертва. Въ него той трѣбва да разреши не другитѣ, а самия себе си. Защото, въ противоположность на Славеикова, Димчо Дебеляновъ е натура непосредна и емоционална.

Не бихме сбъркали, ако въ основа на Димчо Дебеляновата поривност къмъ живота поставимъ свѣтлата му вѣра и едно хедонистично чувство, което, струва ми се, е отъ основнитѣ сложения на душата му. Вѣрата му иде отъ детинството — мечтателно и чисто — а хедонизмътъ е стремежъ къмъ пълнотата на живота. Тия две сили даватъ тая огнеструйност на неговото чувство — плътно и все пакъ янтарно-прозрачно.

Димчо Дебеляновъ е роденъ съ възторгъ и дири възторга — въ любовта, въ красотата, дори въ самозабравата на живота. Пленникъ на тоя възторгъ, той се втурва съ пурпурни доспехи въ живота — за да го обгърне и покори, да въдвори тамъ своето пълновластие.

Уви, оказва се, че оржжията, съ които излиза, сж отъ твърде крѣхъкъ, твърде нѣженъ металъ — не издържатъ, пречупватъ се. . .

Още на прага на деня го посрѣща Грижата. Тя остава негова спжтница презъ цѣлия му животъ. Но вмѣсто да събуди ропотъ и да разгори воля за борба, тя избистря у него мѣдро и успокоено нѣкакво съзнание за неотмѣнимъ неговъ жребий. „О Грижа, спжтнице въ нерадъ и стрѣменъ пжтъ!“ Тѣй е съ скромнитѣ и чисти сърдца, които считатъ, че дароветѣ на живота сж за други, че на трапезата тѣхното мѣсто е последно. У Димчо Дебелянова това съзнание иде отъ другаде: беднотата и грижата — тѣ сж сжщо неговото детинство, трѣбва да ги приеме като фактъ. Той е наученъ да понася всичко. Какво го чака днесъ — разгромъ или победа? Той чака победа, и е готовъ да понесе поражението. Но следъ всѣ-